

Kőríz Imre

A VÉGTELEN ÉS A SOK

Wisława Szymborska emlékének

Nincs létezés, csak létesülés:
 minden mindig
 – a szakadatlanul mozgó világegyetemnek
 egyszer sem ugyanazon a pontján –
 csak újra létrejön.
 Idő sincs,
 csak a dolgok létesülései keltik
 melléktermékként ezt a képzetet
 (nem a nyár érleli a gyümölcsöt,
 hanem ezen a délkörön
 gyümölcséréskor mondjuk: nyár van),
 és a tér is csak a dolgok csomagolása:
 nélkülük mi, mekkora és miféle lenne a tér?

Minden más többnyire csak hasonlat,
 képlet, modell, tudomány.

Lehet ütköztetni a hadront, keresni a Higgs-bozont,
 de amikor valaki háromszázszor pattintja ki és be
 egy gyümölcsleádoboz műanyag kupakját,
 csak a pattintás kedvéért,
 akkor is történik valami a világban,
 még hozzá valószínűleg először.

Ahogy akkor is ilyen kis semmi kis valami történik,
 amikor az év egyik leghosszabb napján
 – amikor a felkelő és a lenyugvó nap is
 besüt a szobába
 (a lenyugvó rövid ideig
 és szinte csak annyira, hogy a besütés megtörténjen) –,
 este, a hipermarketből hazafelé,
 ahogy a lapos árnyékon látszik,

váratlanul átsüt a ferde fény
 a tizenhatos csomag vécépapírok közepén.

A végtelen kéznél van,
 ezért nem is az kell,
 hanem a sok vagy a szép.

*

Aki meghalt,
 nem vesz részt többé a létesülésben,
 hanem már csak van.

2000, 2013/1.